

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Füst a biztosítéktáblánál**

1. Kattanó főkapcsoló a szuterén homályában

Péter Szikra

Erzsi néni az első emeleti kukucskáló mögött állt, miközben az épület gépészetének tompa zúgása végigrezgett a vékony betonfalakon. Az öregasszony pontosan tudta, mikor lép ki valaki a lépcsőházba; a Vászoly utca 6. minden rezdülése beégett az emlékezetébe az elmúlt évtizedek alatt. A földszint felől dr. Bordás András csoszogó, de kimért léptei visszhangoztak, ahogy a nyugdíjas mérnök-pedagógus szokásos esti ellenőrző útjára indult a szuterén felé.

„A maiak már azt sem tudják, mi az a túlterhelés... $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene!” – morgott maga elé András bácsi, miközben megállt a salétromos pincefalnál lévő nehéz, fémajtos főelosztó előtt. Fejét rázva gondolt a házban gombamód szaporodó túlhaszolt gépekre. „Ha Nikolai Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, akkor ma meg lennénk löve! De ezt a rendszert én még a 3.60-as kenyér idején láttam épülni, és nem hagyom, hogy tönkretegyék a gépészetet.”

A szakmai felelősségérzettől hajtva az öregember határozott mozdulattal benyúlt a szekrénybe, és a hálózat védelmében egyetlen kemény rántással lecsapta a ház fő reléjét. A kattanás úgy csattant a szűk lépcsőházban, mint egy puskalövés. A tízemeletes társasház alsó szintjei pillanat alatt koromsötétbe borultak.

A szuterén folyosóján a hirtelen beálló vaksötétet azonnali zűrzavar követte. A koromfekete homályban tompa ütések zajongtak fel, amit egy éles, elfojtott sikoly kísért a tárolók felől. Egy nehéz, fémes tárgy – vagy talán egy vastag, titokzatos boríték – éles csörrenéssel csapódott a hideg betonpadlóhoz, majd gurulva megállt a sötétben.

Fent az első emeleten Erzsi néni azonnal elfordította a zárat. A sötét lépcsőházba lépve szúrós tekintettel hallgatózott a mélybe, miközben lent a pincében valaki kapkodó, menekülő léptekkel rohant el. Az öregasszony védelmező, szigorú jelenléte még a vaksötétben is érezhetővé vált, ahogy a ház elfojtott drámái a felszínre csaptak.

2. Kávégőz és baljós pletykák

Kardos Gábor

Dániel nem bírta tovább a nyomasztó némaságot a négy fal között. A telefon kijelzőjén vibráló üzenet – „Látjuk, mit töröltél” – úgy égette a retináját, mintha izzó vassal sütötték volna rá. Kapkodva húzta fel a kabátját, és elhagyta a lakást. Szüksége volt valamire, ami a valósághoz köti, egy apró kapaszkodóra a fojtogató paranoia előtt: egy friss zsemlére és egy gőzölgő feketére.

A földszinti kisbolt ajtaja feletti sárgaréz harang éles csilingeléssel jelezte érkezését. Odalent, a megszokott péksütemény- és frissen őrölt kávéillatban a ház feszültsége egyetlen pillanatra elhalványult. Szilágyi Marika a pult mögött állt, és szokásos gondossággal rendezte el a polcokon az árut.

– Jó reggelt, Dániel. Maga is olyan sápadt, mint az első emeleti Szabóék – köszöntötte az asszony, miközben kartonpohárba csapolta a kávé, s mellé egy ropogós zsemlét csomagolt. Tekintete éber volt, mégis együttérző. – Andrea néni reggel kétszer is lejött, de csak három tojást vett. Pedig Gábor mindig két zsemlével indítja a napot... Látom én a szemek karikáin, ha szorul a hurok. A bankok mostanában nem válogatnak az eszközökben, ugye?

A szavak nehezen megültek a levegőben. Dániel a pultnak támaszkodott, miközben ujjai görcsösen szorultak a forró pohárra. Marika nem várta meg a feleletet, óvatosabb, halkabb hangra váltott, ahogy közelebb hajolt.

– És ott van a harmadikon az a két fiatal is... Mátéék tegnap már hitelre kérték a tejet. Dr. Balog Henrik pedig tegnap este óta kétszer is megállt a lépcsőház előtt abban a méregdrága öltönyében. Tudja maga, mit jelent az, ha ő megpillant valakit a folyosón. Az ember háza fölül eladják a levegőt is, mielőtt észrevenné.

Dániel némán bólintott, felnyelve a kávé kesernyés gőzét. Ráébredt, hogy a kapott fenyegetés nem egyedi eset volt: a Vászoly utca 6. minden lakója felett ott lebegett a láthatatlan adósságcsapda.

3. Füst a biztosítéktáblánál

Zsombor Dénes

Dániel még fel sem dolgozhatta a névtelen SMS hideg fenyegetését, amikor a falakon át tompa, sercegő robaj rázta meg a másodiki folyosót. A mennyezeti lámpa vadul pislákolni kezdett, majd egy éles, sziszegő pattanás kíséretében elaludt. A lakásban a

monitor kékes fénye azonnal kialudt, s a hirtelen beálló sötétségben a szétolvadt műanyag szűrős, égett szaga terjedt szét a szellőzőből.

A lépcsőházban riadt kiáltások visszhangoztak a vaksötétben.

– Már megint az a nyavalyás túlterhelés! – dörrent meg Kovács Tibor rekedt hangja az első emeletről. Az idős villanyszerelő elemklámpával a kezében, csoszogva indult el a főbiztosítékok felé. – Mondtam én, hogy nem bírja el a hálózat ezt a rengeteg masinát!

A sötét folyosón pillanatok alatt összetalálkoztak a lakók. Bálint sápadtan, szaggatott lélegzettel lépett ki a folyosóra, miközben a szuterén felől Székely Ricsi bukkant fel.

– Segítsek, Tibor bá? Van nálam szerszám a kocsiban – ajánlkozott Ricsi gépiesen, de a szemeiben bujkáló riadt feszültség elárulta: most legkevésbé sem hiányzott neki semmilyen műszaki vizsgálódás.

A lépcsőforduló árnyékában dr. Balog Henrik éles körvonalai tűntek fel. Az ügyvéd jéghideg eleganciával, zakóját igazgatva figyelte a káoszt. A kiégett hálózat miatti zárlat egyetlen pillanat alatt terelte egy kupacba a megriadt lakókat, miközben a falak között fojtogatóbbá vált a gyanakvás, mint maga az égett füst.